

Maruja ARNAU (coord.).
La dansa popular a les comarques gironines.
 Vol. III: Alt Empordà i Cerdanya.
 Associació Folklorica Girona.
 Girona, 1999. 110 pàg.

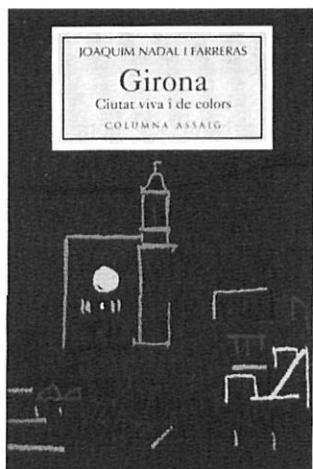
Un tresor de cultura popular

AMB LA RECENT PUBLICACIÓ DEL tercer volum es dona per completada l'obra *La dansa popular a les comarques gironines*. L'edició ha estat molt laboriosa: l'any 1980 se'n va publicar el primer volum i fins ara no ha estat enllestit aquest tercer. Però si llarg ha estat el procés d'edició, més ho ha estat el de recollida de dades, que s'inicià l'any 1941. És una mostra de treball pacient, intel·ligent i constant que s'ha anat realitzant sota la coordinació de Maruja Arnau i amb un bon nombre de col·laboracions i aportacions, que es poden concretar en els noms de Maria Cobarsí, Maria Domènech i Assumpció Illa, l'assessorament musical de Pilar Compte, Pere Mateu Xiberta i Miquel Milla, i l'assessorament de dansa de Josep M. Figueras i Anadon. En el primer volum es comptà

encara amb el mestratge del professor Francesc Civil, que tant va contribuir amb la seva llarga vida de treball i dedicació al manteniment de la vivència musical a casa nostra.

A la primera part de l'obra es recolliren les danses del Gironès, la Selva i el Baix Empordà, a la segona les del Ripollès i la Garrotxa i aquesta tercera inclou les de l'Alt Empordà i la Cerdanya. Els tres volums constitueixen un tresor de cultura popular. És l'expressió senzilla i sentida de tot un poble que estima i valora les seves tradicions. I és també l'expressió de l'esforç d'un equip de treball que ha esmerçat llargs anys de dedicació i d'aplicació a la pacient i minuciosa feina de deixar testimoni d'una realitat entranyable de la nostra terra i de la nostra gent.

Enric Mirambell Belloc

NADAL I FARRERAS, Joaquim.
Girona, ciutat viva i de colors.
 Columna. Barcelona, 1999. 197 pàg.

La passió per la ciutat

GIRONA, CIUTAT VIVA I DE COLORS és un llibre apassionant d'un home apassionat. És un bon llibre, ben escrit, amè i agradable de llegir. Formalment s'estructura sobre la base d'una recopilació de textos ja publicats prèviament en diversos mitjans, correctament ordenats i presentats pel mateix autor, que adjunta també, al final del llibre, una selecció bibliogràfica sobre temes gironins que va del 1972 al 1998.

La persona, el polític i l'intel·lectual –el ciutadà, l'alcalde i l'historiador– s'interrelacionen una i altra vegada en aquesta excel·lent crònica del passat, del present i del futur gironins. La reeixida juxtaposició d'aquestes tres facetes de l'autor i una prosa impregnada de passió i d'optimisme confereixen a l'obra els ingredients necessaris per ser objecte

d'una lectura voraç i plaent. El to fortament autobiogràfic no és, aquí, cap obstacle, cap impediment: en contextualitzar socialment, políticament i culturalment l'anecdota personal, el discurs de fons –el pas d'una Girona grisa i negra a una ciutat de colors, viva i dinàmica– en surt reforçat.

La passió per la ciutat i l'esperança en el futur són, com deia més amunt, la clau de volta del text i de l'autor que hi ha al darrere. Declarar –i defensar– públicament que la raó i la sensibilitat, la racionalitat i l' enamorament no són incompatibles en l'acció política em sembla d'una extraordinària importància i lucidesa. Jo també crec –i ho he escrit en més d'una ocasió– que només els enamorats de la ciutat haurien d'estar legitimats per intervenir-

hi, perquè només ells són capaços de raonar a partir de la sensibilitat, condició imprescindible per arribar a aconseguir una ciutat que ens aculli, ens protegeixi i ens permeti exercir el dret a la tendresa.

En la frase «els colors de la ciutat del futur esbandeixen les boires de la grisor i de la mediocritat» (p. 13) es resumeix el constant degoteig de missatges carregats d'optimisme i d'esperança en el demà que apareixen a tort i a dret al llarg del llibre, un cop superats (del tot?) «el fatalisme, l'encarcament, l'ensopiment, la sordidesa, el conservadorisme, l'individualisme recalitrant, el provincianisme, el tancament, l'endogàmia, el pes de la burocràcia, la mediocritat ambiental» (p. 166).

Joan Nogué